

minatio loci, pro quo fit suspensio, tunc pro eo tantum loco impedit, qui in sententia exprimitur. Ut in dicta Extravag. *Ambitiose*, fit suspensio ab administratione talis Ecclesiae, vel monasterii; nam ex vi illius non impeditur quis, ne aliam Ecclesiam, aut monasterium administrare possit; sæpe etiam ab homine suspenditur quis ab officio concionandi solum in tali civitate, vel provincia, qui extra talem locum concionari poterit. Ratio est, quia effectus non excedit voluntatem legislatoris, et iudicis, l. *Non omnis*, ff. Si certum petatur; voluntas autem verbis exprimitur; si ergo verba ipsa limitationem continent, non potest effectus universalior esse. Unde fit, per huiusmodi suspensionem sic limitatam non impediri aliquem, quominus de novo simile officium vel ministerium alibi recipere possit, quia talis censura in ordine ad talem locum nullum impedimentum ponit: ergo, etc. Et in hoc est discrimen inter excommunicationem majorem et suspensionem, quia illa universalis est semper, nec consuevit limitari ad unum locum, ideoque ubique habet suos effectus. Cujus ratio non est alia, nisi quia excommunicatio major, quæ privat activa administratione, etc., non consuevit ferri per partes, sicut in suspensione fit.

Suspensio ab officio simpliciter lata quantum duret.

13. *Conclusio.* — Limitatur primo conclusioni. — Limitatur secundo. — Ratio conclusionis. — *Objectio.* — *Solutio.* — Eodem modo judicandum est de circumstantia temporis, seu de duratione suspensionis. Nam, si suspensio proferatur absque temporis limitatione, semper durat, donec auferatur ab habente potestatem. Ita docent communiter Doctores, Innocent., in c. Cum bonæ, de Ætat. et qualit., c. Ad hoc, de Appell., n. 4, c. Ex litteris, de Constit., ubi etiam Abbas, et ibidem Glossa in c. Si autem, de Constit. Qui auctores loquuntur de suspensione lata per sententiam hominis; est autem eadem ratio de lata a jure, quamvis raro ita feratur. Adhibent autem duas limitationes. Una est, ut sententia sit definitiva, qua tota causa determinatur, quia interlocutoria non censetur sufficiens, eo quod tam gravis pœna non debeat tam facile imponi; tunc ergo tacita censetur inesse conditio a iudice subintellecta: *Usque ad beneplacitum meum*, durabitque ad sum-

mum quamdiu iudex in suo officio duraverit, nisi antea illam abstulerit, argument. l. ult. ff. de Pœnis. Alia conditio est, ut culpa sit digna suspensione perpetua, quia pœna præsumitur justa, ideoque culpam non excedere. Imo si res fuerit dubia (ait Panorm.), iudicanda est temporalis, quia pœnas semper favorabilius interpretamur. Tunc ergo censetur absolute imponi suspensio, ut duret quamdiu iudex prudenti arbitrio æquum esse iudicaverit. His ergo concurrentibus, ratio assertionis est evidens, quia talis suspensio non habet terminum ex verbis legis, ut supponitur, nec ex causa, quia supponitur digna perpetua suspensione; unde ergo habebit, vel cur hunc terminum potius quam alium? Aliunde vero lex vel præceptum absolute latum durat donec revocetur; et iudex ac lex præsumitur imponere condignam pœnam: ergo. Dices: eo ipso quod lex, vel iudex utitur verbo suspensionis, excludit perpetuitatem, alias jam non esset suspensio, sed depositio, juxta Glossam in cap. Si quis, 83 dist.; Antonin., tract. de censur.; Immol. et alios in cap. Dum dilectus, de Consuetud. Dico tamen illam non esse perpetuam positive, sed negative (ut supra declaravi), et in hoc differre a depositione (ut infra latius dicam.) Non enim excludit spem dispensationis; et ideo virtute includit conditionem, donec per superioris indulgentiam tollatur.

14. *Suspensio pro certo tempore lata, eo elapso aufertur absque absolute.* — Secus vero est, si ad certum tempus feratur, ut sæpe fit: tunc enim finito termino designato, per se desinit suspensio, quia pœna non excedit voluntatem imponentis, et quia ad hunc effectum ponitur illa determinatio, cujus varia exempla congerit Gloss. in Clement. *Cupientes*, v. *Suspensio*, de Pœnis. Dubitant tamen Doctores, an tunc cesset suspensio ipso facto, vel necessaria sit nova iudicis, vel habentis potestatem absolutio. Quæ quæstio pertinebat ad disputationem de absolute; sed quia apud me nullam difficultatem habet, ideo breviter dico, tunc nullam esse necessariam absolute, sed ipso facto elapso tempore cessare, ut docuit Gloss., in c. Sacro, de Sent. excom., et in Clement. 1 de Decimis, v. *Donec*; Innocentius, et Abbas, in c. Cum bonæ, de Ætat. et qualit.; quia hæc non est proprie censura, ut propterea per absolute necessario tollenda sit, sed est pœna pura, quæ non transgreditur fines lege præscriptos.

15. *De suspensione sub conditione lata quæ ex voluntate rei pendet.* — *Conditio hæc interdum tacite subintelligitur.* — Est autem advertendum interdum ferri suspensionem non ad tempus omnino certum, neque etiam absolute et simpliciter, sed sub conditione, id est, donec talis conditio impleatur, quæ quidem conditio interdum posita est in voluntate ipsiusmet suspensi, quod maxime servatur in ea suspensione, quæ per modum censure fertur pro contumacia, et cum aliquo ordine ad futurum actum, scilicet cum quis suspenditur, donec satisfaciatur, vel restituatur, vel a contumacia recedat. Et tunc certum est suspensionem durare, quamdiu conditio non expletur, quia hæc est intentio legis, ut ex ejus verbis constat, et alioqui est justa et efficax. Secundo etiam certum est, impleta conditione, statim suspensionem esse aufere, quia hæc est intentio legis, quæ in hoc etiam est justa, quia illa pœna medicinalis est; et ideo qui recessit a contumacia, jam non est dignus illa. Superest vero quæstio, an ut tollatur, necessaria sit absolutio, et quando et quomodo danda sit, quæ infra in propria disputatione tradetur. Oportet autem advertere, hanc conditionem interdum subintelligi, licet non ponatur explicite, scilicet, quoties ex materia et fine legis constat non ferri tantum pro delicto commisso, sed ut a contumacia recedatur, atque adeo per modum censure; et tunc eandem esse rationem, ac si conditio esset explicite posita, quia etiam est medicina. Atque ita sentit Sylv., v. *Suspensio*, n. 4; Innoc., c. 1 de Excessib. Præl.; Abb., c. Reprehensibilis, de Appellat.

16. *De suspensione sub conditione ex voluntate iudicis pendente lata.* — Potest præterea conditio apponi ex voluntate ferentis pendens, ut donec aliud disposuero, vel quid simile, juxta c. Litteras, et c. Dilectus, de Temp. ord., c. Nihil, de Elect., c. Tam litteris, de Testibus. Tunc ergo etiam est certum durare illam suspensionem, quamdiu conditio non impletur, illa autem impleta cessare, quia ad hoc etiam habet efficaciam lex, et hoc intendit, ut ex ejus verbis constat. Observandum autem erit, quando suspensio hoc modo imponitur, non ferri per modum censure ad contumaciam cohibendam, quia, quantumvis aliquis a contumacia recedat, vel satisfaciatur, suspensus manebit, quamdiu superior sententiam non revocaverit; neque obligabitur ex vi legis et justitiæ talem pœnam tollere propter resipiscentiam alterius;

quia lex sub prædicta forma lata ad hoc non obligat, sed potius constituit in superioris arbitrio differre suspensionis revocationem, quamdiu ad commune bonum, vel aliorum exemplum expedire iudicaverit. Quo fit, ut talis suspensio tunc magis feratur per modum puræ pœnæ pro peccato commisso; et ideo non indigeat alia absolute præter declarationem beneplaciti, vel revocationem talis pœnæ ab ipso iudice seu superiori factam.

17. *Quid si iudex antequam quidquam de tali conditione declaret, moriatur.* — *Discrimen inter conditionem usque ad beneplacitum meum, et beneplacitum Sedis.* — Hic vero dubitant Juristæ, quid dicendum sit, si contingat iudicem mori prius, quam circa talem conditionem quidquam declaret; constituuntque discrimen inter illas duas condiciones, usque ad beneplacitum, vel usque ad revocationem. Nam prior non requirit actum contrarium, sed solum perseverantiam in priori voluntate, ita ut moraliter durare censeatur. Posterior vero requirit actum contrarium; nam hoc significat revocationis nomen. Ex qua differentia inferunt, quando conditio est modi posterioris, tunc non impleri, nec cessare suspensionem propter mortem suspendentis, sed necessarium esse ut per successorem ejus vel per superiorem fiat revocatio, argument. cap. ultim. de Precar. Et ratio est, quia conditio illa postulabat revocationem, quæ facta non fuit, nec voluntas contraria intercessit; ergo non fuit impleta conditio; ergo nec finita suspensio. Potest autem successor illam auferre, quia eandem jurisdictionem habet, et moraliter non censetur differre ab antecessore. Is etiam, qui superiorem jurisdictionem habet, potest quidquid inferior, et aliquid amplius, juxta superius dicta de absolute a censura. De qua re videri possunt Felin., in cap. 1 de Judic., num. 7, et Jason., in l. Centesimis, § ultim., de Verb. oblig. Prior vero conditio de beneplacito voluntatis, cum non requirat actum contrarium, sed solam cessationem, per mortem impleri censetur. Oportet autem adhibere distinctionem, qua usus est Pontifex, in cap. Si gratiose, de Rescript., in 6; aut enim in tali conditione fit sermo de beneplacito personæ, ut sic dicatur, usque ad beneplacitum Petri, vel usque ad beneplacitum meum, vel nostræ voluntatis, aut conditio fuit, usque ad beneplacitum Sedis Apostolicæ, v. gr., aut Pontificis Romani, et sic de aliis. Quando fit

priori modo, impletur conditio per mortem personæ, ut in eodem textu dicitur, quia cum persona extinguatur omnis voluntas, et consequenter cessat beneplacitum, quod solum fuerat in prædicta conditione postulatum, ut sumitur etiam ex l. 4, ff. Locati. At vero, quando de beneplacito Sedis mentio facta est, non impletur conditio, nec cessat suspensio propter mortem personæ suspendentis, ut ex eodem textu a paritate rationis sumitur. Est autem ratio, quia Sedes non extinguatur cum persona, sed quasi in continua successione eadem semper permanet. Quando autem in conditione apposita vel in quocumque rescripto fit mentio loci seu Sedis, et non tantum personæ, negotium totum refertur ad Sedem ipsam, et ab ea pendere videtur, et non a sola persona, ut habetur in c. Quoniam Abbas, de Offic. deleg. De qua doctrina videri possunt Abbas, et alii Doctores in citatis textibus, et Felinus in cap. Ex litteris, de Constitut.

SECTIO II.

Quale peccatum sit violare suspensionem ab officio, quantumque talis actio valeat.

4. *Conclusio.* — Per suspensionem non tollitur obligatio recitandi privatim officium canonicum. — Principio certum est graviter peccare eum, qui dum suspensus est ab officio, aliquid officii Ecclesiastici exercet. Probatur, quia est in universum prohibitus, ut ostensum est; est autem hæc prohibitio de re gravi ex suo genere, ut constat; ergo ex suo genere transgressio Ecclesiastici præcepti peccatum est mortiferum. Et confirmatur, nam propter hanc causam communicatio in sacris est ex genere peccatum mortale in excommunicato, quia materia illa gravis est, a qua excommunicatus est prohibitus et suspensus per censuram Ecclesiasticam. Eadem autem ratio est in præsentibus, nam usus Ecclesiastici muneris sacrum quid est, et per hanc censuram graviter interdicitur: ergo. Atque hoc modo potest hæc veritas confirmari ex cap. Sacris, de his quæ vi, et per argumentum a fortiori ex cap. ultim. de Cleric. excomm. ministr. Item confirmatur ex gravi pœna, quæ in iure pro hac transgressione imponitur, de qua statim dicemus. Adverto tamen hoc non procedere de officio canonico privatim recitando; nam hoc est merum onus, non honor, et illud non tollitur per pœnam, sicut in simili diximus de excommunicatione; est enim

hic eadem ratio, ut notavit Gloss. ult. in cap. Presbyterum, 28 d.; Sylvest., verb. *Irregularitas*, num. 45; Abbas, in cap. 2, de Cleric. excomm. ministr.; Deci., in cap. Apostolicæ, de Exception.

Acta a suspenso validane sint.

2. *Actus Ordinis a suspenso facti validi sunt.* — *Actus jurisdictionis sunt invalidi.* — *Nisi suspensio sit occulta.* — *Aut non denunciata.* — *Suspensus non denunciatus potest licite actus jurisdictionis exercere.* — Statim vero inquiri poterat, an acta ab hujusmodi sic suspenso valida sint. Sed hæc dubitatio eodem modo expedienda est, quo similem de excommunicatione resolvimus. Aut enim quæ a suspenso aguntur, sunt actus solius Ordinis, qui ad suum valorem jurisdictionem non requirunt, aut sunt actus potestatis jurisdictionis, sub qua (ut hoc semel admoneam) comprehenditur potestas eligendi, et similes, sive in rigore jurisdictionem includant, sive ali-quod æquivalens jus ab hominibus concessum et auferibile. Actus igitur Ordinis validi sunt (excepta absolutione sacramentali, quæ ex jurisdictione pendet), quia Ecclesia non potest impedire valorem horum actuum, si debita materia et forma a ministro habente potestatem ordinis vera intentione applicentur, ut sæpe in superioribus ostensum est. At vero, si actus sunt tales, ut jurisdictionem postulent, per se loquendo, invalidi sunt, quia suspensus privatus est actuali jurisdictione, ut supra declaratum est, et jura, quæ supra attulimus ad hoc probandum de excommunicatione, expressius de suspensione loquuntur. Dixi autem, *per se loquendo*, propter regulam sæpe traditam, quod, si suspensus sit occultus, et ab Ecclesia communiter toleretur in publico ministerio seu officio, acta ejus valent, quia Ecclesia supplet defectum propter commune bonum. Ubi etiam advertere oportet, Extravag. *Ad evitanda*, in hac etiam censura locum habere; nam et generaliter dicitur *ratione alicujus sententiæ aut censure Ecclesiasticæ*, et specialiter addit, *aut suspensionis, aut prohibitionis a jure aut ab homine generaliter promulgatæ*. Quapropter, si suspensus non est specialiter denunciatus, quamvis quoad se prohibitus sit, ne in officio suo ministret, et ideo peccet, si id faciat per se aut ex se, tamen quoad alios non est privatus jurisdictione, sicut de excommunicato supra dixi. Item, quia alii possunt ab hujusmodi suspenso

non denunciato hos actus postulare, v. gr., absolutionem sacramentalem, vel absolutionem ab excommunicatione, vel aliquid simile pertinens ad jurisdictionem fori contentiosi; ergo potest suspensus valide hoc actus exercere; alioqui nullius momenti esset concessio illius Extravag.; ergo retinet jurisdictionem necessariam ad valorem actus. Unde ulterius sequitur hujusmodi suspensum non solum valide, sed etiam licite hujusmodi actum exercere, quando absolvi non potest, et ipse non se ingerit, sed alius ab ipso exigit debitum, ut si parochus ejus sit, vel certe si vere indiget ejus ministerio, et in eo favori recipientis, non exercentis consulitur, quod eodem modo intelligendum est, quo similem doctrinam de excommunicatione declaravimus.

Quam pœnam incurrat, qui suspensionem violat.

3. *Conclusio.* — *Suspensus non denunciatus violando censuram potest fieri irregularis.* — Huic vero quæstioni alia est annexa, quam pœnam incurrat suspensus ab officio, ministrando in illo. Ad quam dicendum est hujusmodi suspensum ab officio, si actus Ordinis ante absolutionem exercent, irregularem fieri; aliam vero pœnam aut censuram ipso facto non incurrere; si vero actum solius jurisdictionis usurpet, nullam habere pœnam specialiter ipso jure impositam, sed arbitrio judicis puniri debere. Prima pars constat cap. 4 de Sentent. et Re judic., in 6, et in cap. 4 de Sentent. excomm., eodem, et ex cap. Si quis Episcopus in Concilio, et c. Si quis Episcopus damnatus, 41, quæst. 3. Ex quibus juribus colligere licet, tam suspensum a jure, quam ab homine, incurrere eandem irregularitatem, quia de suspensione a jure loquuntur decreta citata ex lib. 6, de suspensione vero ab homine canones Decreti; et cap. Is cui, de Sentent. excomm., in 6, generatim et abstracte loquitur, quare omnem suspensionem comprehendit. Estque utriusque ratio eadem, quia est censura ejusdem speciei; diversa enim causa efficiens non mutat speciem, per se loquendo. Incurreret autem hanc pœnam etiam ille qui nominatim non est denunciatus suspensus, si violet censuram, quia quoad ipsum integrum manet jus, quo hæc irregularitas lata est, ut est communis sententia, de qua videri potest Abbas in cap. Sicut, de Cohabit. cleric. et mulier. Excusabitur autem ab irregularitate, quoties excusatus fuerit a

culpa ministrando, vel ut vitet gravem infamiam, vel scandalum, etc., quia hæc irregularitas est pœnalis, et ideo cessat cessante culpa.

4. *Violans suspensionem, quæ in puram pœnam fertur, etiam fit irregularis.* — Ad-dendum vero ulterius est, hanc irregularitatem non incurri tantum in suspensione, quæ est propria censura, sed etiam in illa, quæ est pura pœna. Prior pars certa est ex juribus citatis, tum supra de excommunicatione, et præcipue ex cap. Is cui, de Sentent. excomm., in 6, ubi constituitur generalis regula, *de celebrante divina, cum sit censura ligatus*. Et hæc est ratio unica hujus partis, quæ videtur reddere dubiam posteriorem partem, quia illa suspensio non est censura. Nihilominus etiam est certa, quia suspensio lata ad definitum tempus non est propria censura, sed pœna, et tamen in illa incurritur hæc irregularitas, nam de illa expresse loquuntur cap. 4 de Re judic., et de Sentent. excomm., in 6, quia talis suspensio tam efficaciter privat sacro ministerio dum durat, sicut quælibet alia; non ergo incurritur hæc pœna tantum in propria censura, sed etiam in pura pœna.

5. *Contraria opinio improbat.* — Unde fit improbabilem esse quorundam Canonistarum opinionem, qui dixerunt, quando suspensio a jure fertur his verbis: *Qui hoc fecerit, suspensus sit ab officio donec satisfaciatur*, etiamsi post commissum tale crimen ministret in officio, non manere irregularem, quia illa suspensio (aiunt) non est censura, sed quædam intrinseca pœna, quam secum affert ipsum peccatum, argumento cap. ultim. de Cohabit. cleric. et mulier., et significavit Innocentius, in cap. ultim. de Clerico excomm. ministr., num. 3. Sed hoc non est probabile, quia non potest censura vel suspensio Ecclesiastica expressioribus verbis ferri. Item quia talis lex non explicat solum, intrinsecum effectum ipsius peccati, sed propriam pœnam Ecclesiasticam inducit, ut ex ipsis verbis satis constat, quæ inutilia essent, si nihil aliud operarentur, quam id, quod ipsum peccatum per se inducit. Maxime quod sæpe ipsum peccatum per se non posset impedire omnem actum, quem talis suspensio impedit; nam interdum est suspensio a toto officio Ecclesiastico, et tamen peccatum per se non impedit omnem actum cujuscumque Ordinis inferioris, neque etiam jurisdictionis, ut alibi ostendimus. Aliquando etiam talis suspensio est non solum ab officio, sed etiam a bene-

ficio, ut patet ex c. Quia sæpe, de Elect., in 6, cap. Præsenti, de Officio ordin., in 6; at constat, suspensionem a beneficio pœnam esse, quam ipsum peccatum per se non infert, nisi ab Ecclesia imponatur; ergo idem dicendum est de suspensione ab officio sub eodem tenore et verbis lata. Est ergo talis suspensio vera censura; ergo qui illam incurrit, irregularis fit, si, antequam illa liberetur, in divinis ministret ex officio. Quod recte docuit Glossa, cap. 2 de Censibus, in 6, verb. *Suspensos*. Neque est ad rem cap. ultim. de Cohabitat. cleric. et mulier., quia ibi non fertur pœna sub illis verbis, nec sub aliis æquivalentibus, sed solum dicitur, clericum concubinarium ratione sui mali status esse quoad se suspensum, ubi verbum *suspensio*, late sumitur pro impedimento, seu obligatione, quam talis sacerdos habet in conscientia non celebrandi in eo statu; et ideo certum est, illum non fieri irregularem celebrando, etiamsi peccet; nos vero loquimur, quando in canone sunt verba sufficientia ad significandam et imponendam censuram. Hic autem occurrebat declarandum, quale debeat esse hoc ministerium, ut sit sufficiens causa hujus irregularitatis. Sed hoc sufficienter egimus tractando de simili irregularitate, quam incurrit excommunicatus in divinis ministrando; nam eadem doctrina applicanda est ad suspensionem.

6. *Secunda conclusionis pars probatur.* — Præter hanc vero pœnam (quod in secunda parte assertionis dicebamus) nullam aliam invenimus in jure impositam pro usu Ordinis. Pro usu vero solius jurisdictionis, qui non includat actum Ordinis, non invenitur vel irregularitas, vel alia censura, aut pœna generaliter a jure imposita, et ideo propter illum actum irregularitas non incurritur, juxta generale principium de irregularitate. Nec probandam censeo opinionem, quam ex aliis refert et sequitur Maiolus, lib. 3 de Irregul., cap. 49, extens. 2 et 14. Qui dicunt, suspensum ab Ordine vel officio, conferendo beneficium alicui, incurrere irregularitatem; talis enim irregularitas nullo jure ostenditur, neque a Maiolo citatur, imo nec Glossa magna, quam citat ex cap. Tanta, de Excess. Prælat., hoc affirmat; solum enim agit de celebrante violando interdictum. Glossa vero magna, quam etiam refert ex c. Cum dilectus, de Consuet., licet dicat, clericum suspensum non posse valide beneficia conferre, non tamen dicit fieri irregularem ea conferendo. Neque id recte infertur (quidquid sit de antecedenti, de quo

supra dictum est), quia non omnis violatio suspensionis inducit irregularitatem, sed illa tantum, quæ est in usu Ordinum, quia jura de nullo alio actu loquuntur. Et juxta hanc regulam judicandum est de multis aliis extensionibus hujus pœnæ, quas ibi late Maiolus prosequitur. Veritas enim est, irregularitatem non incurri pro usu beneficii aut jurisdictionis, qui non includit actum Ordinis. Et congruentia reddi potest, vel quia actus solius jurisdictionis non sunt adeo sacri, sicut actus Ordinis, et ideo non oportuit tam severe in jure puniri, vel certe quia irregularitas per se non impedit actum jurisdictionis, sed Ordinis, et ideo tanquam pœna proportionata imponitur ei, qui cum suspensus sit, male utitur Ordinibus, non vero ei, qui solum usu jurisdictionis male usus est. Quia vero hoc etiam est grave delictum in injuriam censuræ et Ecclesiasticæ potestatis, quamvis in jure non punitur, puniendum est a iudice, si legitime probetur; non enim debent talia delicta impunita manere.

De participantibus cum suspensio ab officio.

7. *Suspensio non privat aliorum communicatione.* — Tandem potest facile ex dictis intelligi, quomodo peccent alii, qui cum suspensio ab officio participant in hujusmodi pravo usu suspensionis suæ. Est enim advertendam, suspensionem per se non privare communicatione aliorum, sicut excommunicatio privat. Nam formaliter loquendo, in hoc præcipue differunt hæ duæ censuræ, ut supra visum est et auctores docent; neque est ullum jus, in quo hic effectus suspensioni tribuatur; ideoque nec communis confabulatio, aliæque actiones usualis communicationis hominum, neque etiam humani contractus, neque actiones forenses, tum agendo, tum se defendendo, vel etiam testificando, per suspensionem prohibentur, per se loquendo. Quia hæc non prohibentur per censuras, nisi ut sunt communicationes quædam, et ideo licet per excommunicationem prohibeantur, non tamen per suspensionem; nec invenitur in jure, ut notarunt etiam Innocentius, Abbas et alii Doctores in cap. Intelleximus, de Judiciis, et in cap. Venerabilis, de Sentent. excommun. Solum ergo prohibetur aliis illa participatio cum suspensio, quæ est communicatio vel cooperatio cum illo in delicto vel malo usu officii, a quo est suspensus; hæc enim per se, et intrinsece mala est, et prohibita.

8. *Quam pœnam incurrat participans in delicto cum suspensio.* — At pro tali delicto nulla est in jure imposita pœna vel censura ei, qui sic communicat cum suspensio; unde neque excommunicatio minor propterea incurritur, sicut in communicatione cum excommunicato. Quin potius etiamsi quis cum suspensio communicet in crimine, propter quod suspensus est, non propterea incurrit eandem suspensionem, aut etiam censuram, quia nullo jure lata est; in quo etiam differt hæc censura ab excommunicatione. Et fortasse ratio seu fundamentum est, quia suspensio non respicit per se communicationem, sicut excommunicationis censura.

SECTIO III.

Utrum suspensus ab officio sit etiam suspensus a beneficio, vel ab aliquo alio actu sacro vel profano.

1. In hac sectione explicandum nobis est, an suspensio hæc ab officio alios effectus habeat, præter eos, quos in præcedenti declaravimus. De tribus autem dubitari potest, scilicet de beneficiis vel fructibus eorum, de aliis spiritualibus bonis, quæ magis in recipiendo, quam in agendo consistunt, et de actionibus mere civilibus seu temporalibus.

2. *Suspensus ab officio non privat beneficium.* — Circa primum punctum res certa est, ex vi suspensionis ab officio non privari quempiam beneficiis, quæ possidebat; nam ut infra ostendemus, etiam per suspensionem a beneficio non privatur quis titulo et proprietate beneficiorum. Item nullus est in jure locus, in quo hic effectus suspensioni ab officio tribuatur. Quod si quis objiciat c. Cum bonæ, de Ætat. et qualit., respondebimus primum, ibi non declarari, an illa suspensio sit ab officio; solum enim refertur, quemdam fuisse ab homine suspensum. Deinde ibi solum dicitur, illum, qui post suspensionem, in qua per triennium permanserat, aliud beneficium adeptus est, neque illud, neque alia, quæ prius habuerat, obtinere debuisse; ex quo potius colligitur, per priorem suspensionem non fuisse privatum beneficiis, quæ habebat, sed propter pertinaciam in suspensione et propter delictum postea commissum, illis fuisse privandum, quem textum magis in sequentibus declarabimus.

3. *Suspensus ab officio an ipso jure privetur fructibus beneficii.* — *Prima sententia.* — *Secunda sententia.* — *Tertia sententia.* — *Quarta sententia.* — *Quinta sententia.* —

Vide Tiraquellum, de Legibus communibus, 1 part., num. 24. — Tota ergo dubitatio est de fructibus beneficii, an per suspensionem ab officio ipso jure aliquis eis privetur. Et ratio dubitandi esse potest, quia beneficium non datur nisi propter officium, cap. ult. de Rescript., in 6; ergo hoc ipso, quod ab officio quis suspenditur, eorum radice et fundamento, consequenter suspenditur a beneficio, quia accessorium sequitur principale; beneficium autem accessorium est respectu officii, argumento c. Si quis objecerit, 1, quæst. 3; D. Thom., 2. 2, quæst. 100, art. 4. Et confirmatur, quia excommunicatio privat fructibus beneficiorum, ut supra ostensum est, cujus est potissima ratio, quia excommunicatus omni usu Ecclesiastici officii privatus est; ergo idem erit de suspensione. Atque ita sentit Glossa in cap. Latores, de Clerico excom. minist., verb. *Ab officio. Quia ubi est (inquit) unum propter aliud, ibi est unum tantum.* Glossa vero in Clement. Cupientes, de Pœnis, verb. *Suspensio*, disputans quæstionem hanc, dubiam illam relinquere videtur. Alii vero Canonistæ, prædictam sententiam limitando, distinctione usi sunt, de suspensione a jure, vel ab homine. Et quidam dixerunt, eam suspensionem ab homine, quæ est ab officio, esse etiam a beneficio, non vero eam, quæ est a jure, ut refert dicta Glossa in Clem. Cupientes, et Glossa, in c. 1 de Re judicata, in 6, verb. *Officii*, quia jus, quod pœnam infert, benignius interpretandum est, quam hominis sententia. Alii e contrario dixerunt, suspensionem ab officio, si sit juris, includere suspensionem a beneficio, non vero si sit ab homine. Ita refert ex Joanne Andrea, Glossa in cap. Præter, dist. 23, verb. *Ab Ecclesia*, argumento illius textus. Alii variis distinctionibus utuntur, quas refert Sylvest., verb. *Suspensio*, num. 5. Una est, quia cum aliquis suspenditur ab officio cum additione exclusiva, scilicet, *tantum vel solum ab officio*, tunc non suspenditur a beneficio; quando vero sine additione talis particulæ fertur suspensio ab officio, comprehendit etiam beneficium. Et ratio esse potest, quia particula exclusiva aliquid operatur; ergo cum additur, aliquid excludit, quod sine illa non excluderetur, quod nihil aliud esse videtur, quam suspensio a beneficio. Alii quos refert et sequitur Covarruv., in epitome 4 Decretal., 2 part., cap. 6, in princ., num. 13 et 14, et sentit Abbas, in cap. Apostolis, de Except., num. 9, cum Glossa, in cap. Presbyter, 2,